

Halálának tízéves évfordulóján megkoszorúzták Krúdy Gyula sírját

Tíz évvel ezelőtt, egy ugyanilyen májusi napon, holtan találták agyában Szinbádot, a felejtethetetlen hajóst és néhány nap múlva barátok, tisztelők és akkor még nem túlnagy számú hívek kísérték koporsóját a símelüti temetőbe.

Tíz éve már, hogy Krúdy Gyula, az új magyar irodalom egyik legnagyobb alakja meghalt és tíz éve annak, hogy az *álombeli hajós* nem utazgat a felvidéki kisvárosokba, nem borozgat az algimnázium igazgatójával a „Három Almá”-ban, nem udvarol Pánikának és nem törődik a szép vidéki cukrász-kisasszonyokkal. Tíz éve annak, hogy muzsikáló, szép magyar nyelven nem mesél a vörös postakocsiról, Rezeda Kálmánról és néhai anyai nagyatyjáról, de Rouch kapitányról.

Amióta a kis óbudai lakásban holtan találták Krúdy Gyulát, sok minden megváltozott körülöttünk. Szinbád, ha föl-támadna és elindulna valamelyik nagy utazására, talán rá sem ismerné erre a világra. Azóta bontották le a Tabánt, amelyről senki sem tudott úgy írni, mint ő és egészen más hangulatok uralkodnak az óbudai kisköcsmák piros-abroszos asztalai mellett, mint amilyeneket Krúdy álomképeiben az utókorra hagyott. *Egy tűnő világ tűnő emberi* álmództak a Krúdy-regényekben, novellákban és ezt a soha vissza nem térő világot, ezeket a furcsa, *valóságból és álomból szőtt figurákat* senki sem ismerte jobban, mint ő.

Ugyanúgy sütött a májusi napsugár akkor is, amikor Szinbád elutazott az árnyékvilágból, mint szerdán délelőtt a símelüti temetőben Krúdy Gyula sírjára. A sír körül a tízéves évfordulón ott álltak azok, akik ezen a napon emlékezni akartak Krúdy Gyulára. Irók, néhány újságíró, régi barátok és Krúdy Gyula családtagjai. *Kárpáti Aurél* lépett ki a kis körből és meghatott hangú beszéd kíséretében helyezte el a síron az Otthon Kör és a régi barátok háberkoszorúját:

— Tíz évvel ezelőtt irók és olvasók, tisztelők és barátok fájó szívvel, sebzett lélekkel búcsúztunk a távozó költőtől — mondotta. — Most itt úgy érezzük, hogy Szinbád legkelandosabb utazását, bezáruló sírján túl, az alatt a tíz esztendő alatt tette be. Nem halt meg igazán, tovább élt a lelkekben és a szívek egyre nagyobb tömegeit hódítja meg. Ez alatt a tíz év alatt emelkedett Krúdy Gyula a magyar parnasszus legnagyobb értékei közé. Amikor az Irók Otthon Körének koszorúját a legnagyobb magyar álmódó sírjára helyezem, nem búcsúzom

tőle, hanem köszöntöm benne örök barátunkat, a holtában is élő költőt.

A beszéd után a barátok és tisztelők még néhány percig néma kegyelettel emlékeztek a sírnál Krúdy Gyulára.

(—Igy—)